

KRATKOČASNIKOVA LITERARNICA

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2020/21, 12. julij 2021, številka 4, posebna izdaja

KRATKOČASNIKOVA LITERARNICA, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2020/21, 12. julij 2021, številka 4, posebna izdaja

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Rok Gašperčič, Karin Vodišek, Špela Šega, Anže Bezgovšek, Neli Ela Guček, Gaia Vodišek, Neli Ojsteršek, Maks Vodišek Razboršek, Teja Zalokar, Tija Klenovšek, Nejc Čepin, Nina Jančič, Toni Turnšek, Jaka Ojsteršek, Eva Štavn, Urban Škorja, Gal Čop, Enej Romih, Jakob Bezgovšek, Julija Voga, Larisa Videc, Miha Leskošek, Lana Dornik, Urh Ozimek, Iva Brod, Eva Pinter, Iva Šolar, Lina Jakopič, Kaja Teršek, Sara Salobir, Lana Zeme Gaber, Mija Zdouc, Neža Čepin, Tai Kotnik, Tijan Božić, Klara Kavzer

Naslovnica: Albona Abazi

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

Domišljija, pozdravljena!

Čas sprememb vedno prinese tudi pozitivne rezultate. Tako je pouk na daljavo v marsikaterem pogledu predstavljal težko ali na prvi pogled celo nepremagljivo oviro.

A pri Kratkočasniku smo kljub vsemu našli pot. Če smo bili v preteklih nekoronskih letih navajeni, da so vsebino šolskega časopisa bogatile pretežno neumetnostne vrste besedil, smo se zdaj osredotočili na književno ustvarjanje.

Rezultati niso zanemarljivi. Nasprotno. Spodbudni so. Učenci so dokazali, da domišljija ne pozna meja in da za pisanje, ki je precej zahtevna veščina, ni strahu.

Tokratna Kratkočasnikova literarnica prinaša domišljijske spise, zgodbe ... sedmošolcev, ki smo jih obogatili z likovnimi izdelki učencev predmetne stopnje, ki so nastali pod budnim očesom učiteljice likovne umetnosti Alijane Zakonjšek.

Tanja Drolec

Karin Vodišek

Znašla sem se v letu 3000

Nekega večera sem v postelji razmišljala, kaj se bo z nami zgodilo čez tisoč let. Nato se je zunaj na našem dvorišču pojavila zelo močna svetloba.

Videti je bilo, kot da je na našem dvorišču pristala zvezda, ampak ni bila zvezda, bil je časovni stroj, iz katerega je prišel človek v egipčanski obleki. Ni izgledal veliko starejši od mene. Ko me je videl, je bil zelo prestrašen, a sčasoma se zbral pogum in prišel k meni. Govoril je isti jezik kot jaz, zato sva se razumela. Povedal mi je, da je prišel v napačen čas in da je izgubil zmajčka, ki naj bi bil v njegovih časih na novo odkrita žival.

Prosila sem ga, naj me vzame s seboj, da bi skupaj našla zmajčka. Ni se takoj strinjal, ker ni vedel, ali bi časovni stroj zdržal takšno težo, saj je bil že skoraj izčrpan. Naposled me je vseeno vzel s seboj.

Odšla sva v čas 3000. Takrat je bila vojna. Znašla sva se v mestu Stensa. Ko sva prišla, sva zagledala tridesetnadstropni blok večinoma iz stekla. Okoli njega so bili bloki, ki so imeli približno toliko nadstropij kot stekleni blok. Okoli njih so letali približno dva in pol metra veliki krožniki.

Takoj ko sva prispela, naju je robotske obleke in dva metra naju je v manjši prostor s nama prišel župan tega stražarjema, ki sta naju stenski jezik, zato jih nisva Sporazumevali smo se z nama ne bodo nič storili. Če jih ne bova

Nekega večera sem v postelji razmišljala, kaj se bo z nami zgodilo čez tisoč let.

napadla straža, oblečena v višja od naju. Zaklenila kamerami. Kasneje je k mesta z dvema pregledala. Govorili so razumela. Bila sva zmedena. risanjem. Narisali so nama, da napadla, lahko ostaneva pri njih.

Odgovorila sva, da jih ne bova naju komaj razumeli. Bila sva kot ostala tam, pokazali so nama so nas po približno tednu sva v primerjavi z njimi

napadla, pri čemer še znala najlepše risati, zato so ujetnika, ki nista smela domov. Nekaj dni sva svojo kulturo ter praznike in prirejali zabave. Nato napadli drugi narodi. Bila sva čisto neuporabna, saj dva metra nižja.

Po treh tednih vojne sva jim le zbežala, vendar je bil časovni stroj pokvarjen in bi ga morala popraviti. Nato naju je lovil drug narod. Ko sva se pretihotapila v mesto, v katerem so bili ujeti Stenčani, sva ugotovila, da imajo zlobneži ujetega tudi zmajčka.

To mesto je bilo prava groza. Nad njim so se raztezali temni oblaki, ki naj bi prinesli kisel dež. Ta dež razžre vse razen betona, stekla in plastike. Takšen dež je samo v velemestih. Zato sva imela nekaj težav in tudi malo sreče. Težave sva imela, ker bi naju lahko dež razžrl, srečo pa zato, ker zunaj na ulicah ni bilo nobenega stražarja.

Pretihotapila sva se v najvišjo stolpnico tega mesta in rešila Stenčane. Na koncu smo skoraj pozabili rešiti zmajčka, saj je bila zelo napeta bitka. Na koncu smo zmagali. Stenčani so nama bili zelo hvaležni, zato so naju izpustili ter nama pomagali popraviti časovni stroj. Nato smo se poslovili in odšla sva v moje leto.

Ko me je odložil v mojem času, sva se zelo težko poslovila. Obljubil mi je, da se bova še videla. Ko sem prišla domov, sta starša vriskala od veselja, ker sta me spet videla, saj me že skoraj dva meseca ni bilo doma.

Špela Šega

Znašel sem se v letu 3000

Bil sem doma in gledal televizijo, ko je nekdo potrkal na vrata. Na predpražniku je ležal listek, na katerem je bila napisana telefonska številko.

Ker me je razganjalo od radovednosti, sem jo vtipkal v svoj mobilni telefon. Nekaj časa je zvonilo, potem se je na drugi strani oglasil zelo čuden glas. Prosil me je, ali lahko pridem do zapuščene tovarne ob avtocesti. Najprej se mi je vse skupaj zdelo čudno, vendar sem po naravi zelo radoveden, zato sem sklenil, da je treba kdaj vklopiti avanturistični duh in se prepustiti naključju.

Dogovorjena sva bila, da se dobiva ob 15. uri. Do takrat sem imel še dve uri časa, po glavi so se mi podile nore ideje, kaj me čaka na mestu sestanka ...

V zapuščeni tovarni je bilo vse mirno in temno. Na srečo sem vzela s seboj tudi naglavno svetilko. Nekje v kotu tovarne so bile stopnice. Na vrhu so se pojavila vrata, ki jih prej nisem opazil. Na njih je z velikimi črkami pisalo: »Vstopi.« Vrata niso imela kljuke, zato nisem vedel, kako vstopiti. Ko sem jih potisnil, so se nenadoma odprla.

V sobi so bile zelo čudne stvari, na primer razstavljeno kolo, nekakšna konzola, pokvarjena luč ... Ko sem si ogledoval konzolo, sem nevede pritisnil gumb start. Pred menoj se je zasvetilo in od nikoder se je pojavil čuden človek, ki je rekel: »Dobrodošel v letu 3000.« To je bil svet, ki ga nisem navajen, saj sploh ni bilo cest! Avtomobili so letali po zraku. V daljavi sem videl svojo hišo, ki je bila čisto drugačna kot sem je navajen. Imela je šestdeset nadstropij, pet dvigal in v njej je bilo ogromno neznanih ljudi.

Pogledal sem na tla in videl, da se postavlja nova hiša. V trenutku, ko sem to opazil, je na gradbenem dvigalu že visela čisto nova hiša. Spuščala se je nižje in nižje in naenkrat ...

... je nekaj začelo piskati. Ko sem se osredotočil na zvok, sem ugotovil, da je samo budilka mojega mobilnega telefona in da zamujam na sestanek za novo službo.

Anže Bezgovšek

Risba: Neli Ela Guček

Znašla sem se v letu 3000

Dolgo sem si želela, da bi šla v prihodnost. In nekega večera sem se zatopila v sanje.

Bil je običajen ponedeljek. Vsaj tako sem mislila. Zvečer sem legla v posteljo in začela sanjati. Sanjala sem, da sem prišla v leto 3000. Zjutraj sem se zbudila, pogledala telefon in naenkrat je pisalo leto 3000.

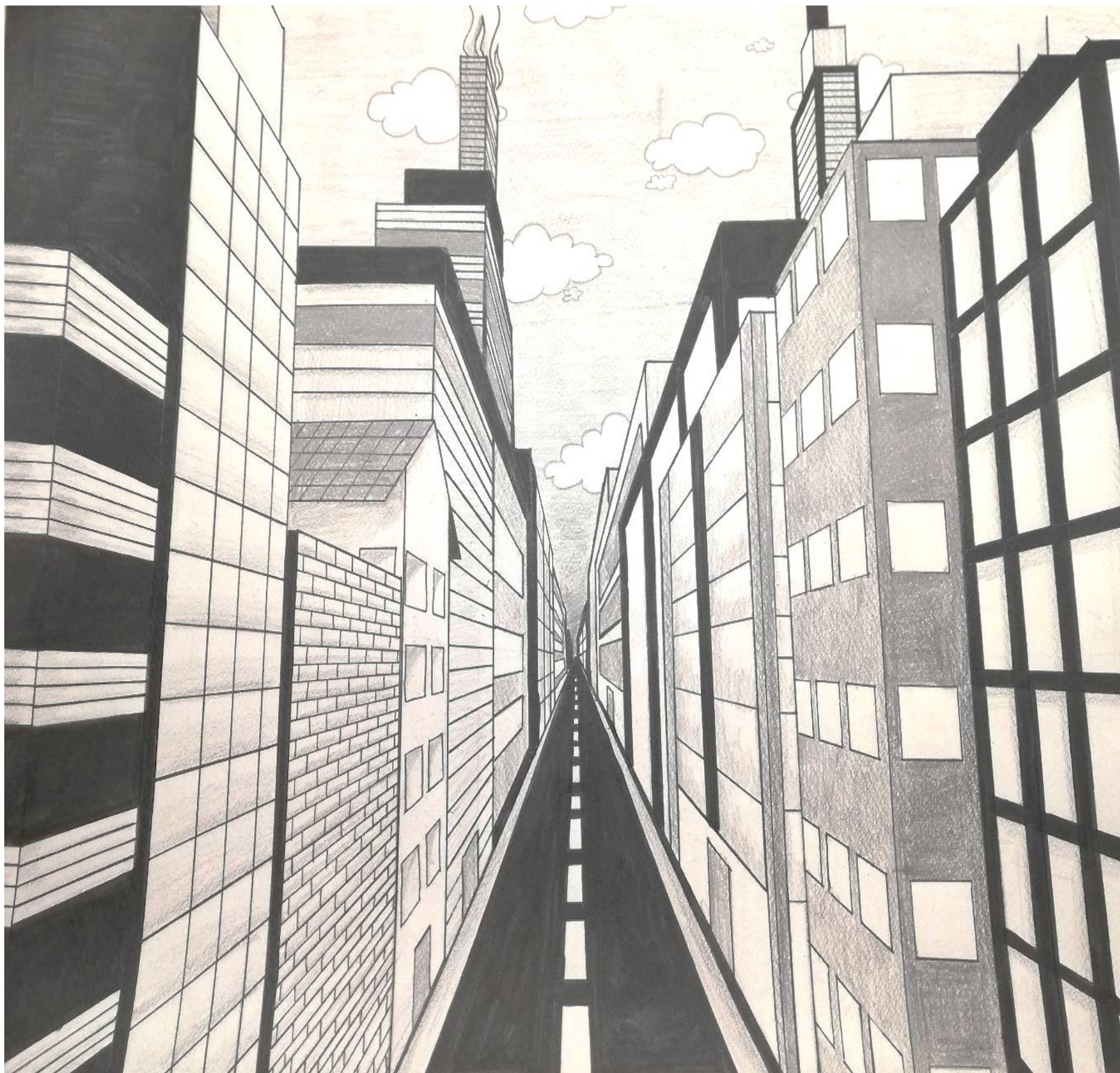
Ko sem stopila iz sobe, je bilo vse drugače. Hiša se je povečala in je bila steklena. Odšla sem v naravo, kjer je bil še slabši zrak kot v hiši. V mestu sem videla zelo čudne in nenavadne ljudi. Vsi so bili enako oblečeni.

Fantje so imeli raztrgane hlače od kolen do gležnjev in zelo čudne srajce. Dekleta so bila oblečena podobno, le da so imela namesto srajc kratke majčke. No, kar je najhuje ... Vsi so bili zatopljeni v mobilne naprave. Nihče ni pozdravil niti ozdravil. Malo sem se še sprehajala po mestu, nato sem odšla domov.

Tako močno kot sem si želela oditi v leto 3000, tako močno sem si želela nazaj v leto 2020.

Gaia Vodišek

Risba: Neli Ojsteršek

Znašel sem se v letu 3000

Nekega dne je fant po imenu Matevž prišel v mesto, kjer je bilo vse digitalno. Ugotovil je, da se je znašel v prihodnosti, natančneje v letu 3000.

Z zanimanjem se je odpravil raziskovat, saj je bil radoveden, kaj vse bo odkril. Zato je sklenil, da bo v mestu ostal. Vendar je že po enem dnevu ugotovil, da pogreša dom. Želel je domov, ampak nikakor ni našel izhoda iz mesta.

Ko se je sprehajal po električni travi, je do njega prišel Jože, ki ga je slišal jokati. Matevžu je povedal, da se nahaja v posebni igri, ki se dogaja v letu 3000. Da bi se vrnil domov in v leto 2020, mora v igri osvojiti 14 točk. Matevžu to nikakor ni bilo težko, saj je bil odličen igralec igrice in z lahkoto je dobil 13 točk. A zadnja preizkušnja je bila najtežja. Matevž je namreč moral uloviti strašnega zmaja, ki ni maral ljudi, še manj je imel rad otroke.

Da bi ga ulovil, je šel v digitalni gozd. Hodil je in hodil, ko je naenkrat zagledal zmaja. Matevža je bilo strah, vendar se je hitro umiril in vrgel laso proti zverini. Zmaj je ugotovil, kaj Matevž naklepa, zato je glasno zarjovel in spustil ogenj ter laso zažgal z ognjenim dahom. Vendar je bil Matevž odločen, da bo zmagal. Pogumno je skočil proti zmagu, ki se mu je upiral. Matevž je vztrajal in se boril, dokler ga ni ukrotil. Sedel je na zmaja in zmagoslavno odjadral proti mestu, da so ga vsi videli.

Matevž je bil hvaležen Jožetu za nasvet, zato se je odločil, da mu bo pomagal in ga vzel na zmaja, da bi skupaj odjadrala domov. Matevž in Jože sta bila nad dogodivščino navdušena in odločila sta se, da jo bosta še ponovila. V trenutku, ko sta se vračala proti domu, je Matevž odprl oči in ugotovil, da so bile vse skupaj sanje.

Naslednji dan je Matevž v mestu srečal fanta, ki je bil čisto podoben Jožetu iz sanj. Stopil je k njemu in Jože mu je povedal, da to niso bile sanje, ampak da lahko potujeta v času. Matevž ni ničesar razumel in je bil povsem zmeden. Vendar si je želel novih dogodivščin, zato sta se z Jožetom odločila, da bosta zopet potovala v leto 3000, le da tokrat za štiri dni.

Ko sta prispela v leto 3000, sta hitro ugotovila, da je to bila strašanska napaka, saj sta morala opraviti nove misije. Z veliko truda sta opravila vse razen zadnje. Tokrat sta morala v središče Zemlje in najti dragulj za novi zagon leta 3000. Misija je bila izjemno naporna, saj niti nista vedela, kako izgleda ta dragulj. Matevž, ki je v življenju odigral veliko igrice in je vedel, da mu bo to v življenju enkrat koristilo, je rekel, da ko bosta videla dragulj, bosta že vedela, da je pravi.

In točno to se je zgodilo. Ko sta ga našla, sta ga odnesla v središče centrale leta 3000. Tam sta dragulj odvrгла v nastavljivi računalnik. Naenkrat se je začelo vse tresti, ropotati, potem se je umirilo in vse spet postalo normalno. Matevž in Jože sta se na letečem kolesu vrnila domov in nikomur nista pripovedovala o svoji čarobni izkušnji. Postala sta najboljša prijatelja.

Maks Vodišek Razboršek

Risba: Teja Zalokar

Tija Klenovšek

Znašel sem se v letu 3000

Bil je navaden dan. Ko sem prišel iz šole, sem naredil domačo nalogo in prebral snov. Potem sem šel igrat igrice.

Takoj ko je ati prišel domov, se je zadržal: »Kje si? Na trening morava!« Hitro sem natlačil opremo v torbo. Ati je divjal po cesti. Ko sva prišla, sem že bil oblečen, saj sem se oblekel med potjo. Med treningom je žoga padla v grmovje.

Ko sem jo našel, je bila tam ura. Mislim, da je bila pametna ura. Ko sem se je dotaknil, se je vse zatemnilo. Ko sem jo izpustil, se je vse vrnilo v normalnost. Ko sem jo držal še malo dlje, sem pristal v nekem čudnem kraju.

To je bil 30. 12. 2999. Vse je bilo drugače. Vse je bilo na električno. Če nisi bil dober v videoigricah, so te zaprli. Vse, kar si hotel, si dobil takoj (najkasneje v desetih minutah). Tam sploh ni bilo šol, lahko si delal, kar si hotel, in tam je bil najbolj reven človek tisti, ki je imel približno šest milijonov denarja. Ko sem hodil po mestu, nisem hodil, temveč sem letel enako kot avtomobili in ostali prebivalci.

Takrat je bilo Laško največje mesto na svetu. Imenovalo se je Lahirakulap. Bilo je v državi Almihajakilaruđažilokupačik. Tamkajšnja abeceda je izgledala tako: L, O, P, W, Q, E, R, T, Z, U, I, Š, Đ, A, S, D, F, G, H, J, K, Č, Ć, Ž, Y, X, C, V, B, N, M.

Tam bi z veseljem ostal še kakšen dan, a sem bil omejen na 48 ur. Rad bi ostal še eno leto (po našem času en mesec). Tam niso vedeli, kaj je šola. Ko sem vprašal zelo daljnega sorodnika, je rekel, da izgledam kot njegov zelo mlad prednik.

Tam je bil najbolj popularen šport nogomet. Najboljša igralca v zgodovini njihovega nogometa sva bila Luka Josipović in jaz. Oba sva petnajstkrat osvojila zlato žogo in trinajstkrat zmagala v Ligi prvakov za dva kluba. To sta bila Juventus in Real Madrid. Pravijo, da sva končala svojo kariero v NK Laško. Tam so zaključili svojo kariero Messi, Ronaldo, Neymar ml., Mbappe, van Dijk, Salah ... Takrat je bil NK Laško v 1. Almihajakilaruđažilokupački ligi in Ligi prvakov.

Ko sem šel s seboj iz prihodnosti na nogometno igrišče, je bilo tam zelo veliko ljudi. Tudi na trening sem šel s svojo različico iz prihodnosti. Ko so me ljudje videli, so rekli, da sem eden tistih, ki so dobili zlato žogo, in so mi rekli Lihamurakulec (Zlatožogar). Ko smo začeli trenirati, mi je Kijariham (to sem jaz iz prihodnosti) vedno podajal. Vedno sem zadel. Potem mi je podal enkrat iz kota in sem zadel s škarjicami. Vsi so se prijeli za glavo. Ampak ko sem zadel in objel Kijarihama, sem izginil, saj je potekel moj čas iz prihodnosti.

Ko sem se vrnil, sem se komaj spet privadil na leto 2020. Ves čas sem iskal, kar je bilo v letu 3000. Po mesecu iskanja sem se spomnil, da mi je potekel čas. Poskušal sem se vrniti v leto 3000, ampak se nisem mogel. Začel sem spet uživati v letu 2020, saj ni nikjer tako lepo kot doma.

Nejc Čepin

Risba: Nina Jančič

Znašel sem se v letu 3000

V majhnem mestu zraven velike kmetije so znanstveniki naredili časovni stroj, ki je lahko pripeljal kogarkoli kamorkoli, a le v prihodnost. Vse te znanstvenike je doletela smrt.

Čez nekaj let se je fantek Žiga sprehajal okoli mesta in si žvižgal. Naenkrat je naletel na čudno jamo, ki je še nikoli ni videl. Meščani tega mesta si niso upali iti vanjo, ker so mislili, da v njej strašijo znanstveniki, ki so pred dolgimi leti umrli. Vsi so govorili, da je to mit, ki je resničen. Žigo je res zanimalo, kaj se dogaja v njej, zato je šel vanjo.

Malo s strahom je razmišljal, ali je res, kar pravi mit. Prišel je do konca jame in tam so bila vrata, ki so bila že odprta. Žiga je vstopil in videl zelo velik časovni stroj. Stopil je vanj in naenkrat ga je poneslo v prihodnost.

Žiga je bil zelo prestrašen, ker ni vedel, kako naj pride nazaj. Ampak tam, kamor je Žiga prispel, je bilo zelo lepo. Bil je v neverjetnem mestu, kjer so bili roboti in zelo veliki lebdeči avtomobili. Žiga je res hotel vedeti, v katerem letu je, in naenkrat je zaslišal odštevanje. Vsi so zavpili srečno novo leto. Žiga je vedel, da je v prihodnosti.

Na velikem zaslonu sredi mesta je pisalo dobrodošli v letu 3000. Žiga je bil navdušen, da je v letu 3000, a res je hotel nazaj. Na njegovo srečo je k njemu pristopil fant in ga vprašal, kako mu je ime. Povedal mu je svoje ime in ga vprašal, kako je njemu ime. Fant mu je povedal, da mu je ime Miha. Žiga mu je povedal, zakaj je tukaj, in vse mu je bilo jasno. Miha mu je takoj pomagal začeti iskati časovni stroj. Njuno iskanje je bilo polno dogodivščin in zelo sta se zabavala.

Končno sta našla stroj in Žiga se je lahko vrnil. Z Miho sta se zelo zabavala in sta se zelo spoprijateljila. Ko je Žiga prišel nazaj in povedal vse, kar je doživel, mu niso verjeli. Še danes mu komajda verjamejo.

Toni Turnšek

Risba: Jaka Ojsteršek

Superperesi

Superpero je nekaj posebnega. Je nekaj, kar namesto tebe piše brez napak. Sicer ne vedo, kdo ga je izumil, a izumljeno je bilo pred človeštvom.

Zgodba o superperesu se začne na planetu, na katerega so ljudje že davno pozabili. Začne se sto let pred našim štetjem. Na tistem planetu je življenje že od nekdaj. Na tistem planetu je bilo tudi veliko prebivalstva, a ta zgodba govori o Cvetki in Metki.

Bili sta posebni, saj sta vse že od malega napisali pravilno. Bili sta tudi najboljši prijateljici tako kot njuni superperesi. Družili sta se vsak dan in njuni superperesi sta opravljali svoji nalogi. Cvetka in Metka sta kmalu naredili veliko napako, saj sta se sprli. Obmetavali sta se z zmerljivkami, si govorili, kako druga nima pojma, v šoli sta se gledali samo še grdo. To so seveda opazil tudi starši, učitelji in ostali, ki so z njima imeli povezavo. Bili sta sprti. Težava je bila, ker so ju začeli zapuščati prijatelji, vsi znanci in superperesi. Njuno življenje je nepismeno teklo naprej in imeli sta veliko težav. A ne druga druge.

Ko sta se nekega dne srečali v trgovini, sta se začeli pogovarjati in spet sta bili najboljši prijateljici. Našli sta na kupe novih superperes in jih podarili še drugim. Superperesi, ki sta se od njiju ločili, sta pristali na Zemlji. Zemljani so ju našli in začeli uporabljati, a ker se jim takrat nista zdeli uporabni, so ju zakopali. Kmalu so se zavedali tudi pomembnosti teh dveh nenavadnih peres in upali, da ju bo nekoč kdo našel.

Eva Štavn

Risba: Urban Škorja

Superpero reši svet pred Lepljivčkom

Bil je tretji maj, rojstni dan Superperesa. Ravno ko je hotel upihniti svečke na torti, mu je zazvonil alarm na uri. To ni pomenilo nič dobrega, zato je skočil z mize in s svojimi čevlji na raketni pogon oddrvel v mestno banko.

Tam je bilo vse zalepljeno, sef pa odprt. Zaposleni so mu povedali, da jim je Lepljivček grozil, da jim bo, če ga bodo poklicali, zalepil usta. Rekel je tudi, da te nočne more še ni konec in da je to šele začetek.

In res, čez pol ure je super veliko lepilo napadlo Superpero. Zalepilo mu je noge, tako da je padlo po tleh. A mu je Miha, ki je bil sicer še osnovnošolec, zmočil noge, da je lahko spet poletelo in porinilo nemočno lepilo v bližnje morje. To je Lepljivčka tako razjezilo, da je nanj poslal svoje najmočnejše orožje – lepljiv dež. Ampak Superpero je bilo na to pripravljeno. Naredili so ogromen katapult in ogromen vodni balon. Izstrelili so ga v oblak, ki ga je čisto uničilo in odneslo tako daleč v vesolje, da ga še z daljnogledom ni mogoče videti. Vodo je odneslo v Lepljivčka, ki ga je kot raketo odneslo na cesto pred policiste in Superpero.

Tako so ga ujeli in zaprli. Zapet bo tako dolgo, dokler se ne bo naučil bontona.

Gal Čop

Risba: Enej Romih

Superpero

Ptica z imenom Ptička Nogavička je imela lastnost, ki je nobena ptica ni imela – superpero.

S to močjo je lahko letela desetkrat hitreje kot gepard in je bila dvakrat večja od lastovice ter je imela vid kot kraljevi sokol.

Živela je v Laškem pri Elvis peku na strehi. Vsak dan je šla po kruh v trgovino Špar. Čez tri tedne so dobili čisto nov kruh vijolične barve. Ukradla ga je (logično) in ga pojedla. Tedaj se je začela čudno obnašati. Onesvestila se je. Ko se je zbudila, je bila čisto na drugem kraju – na otoku Drumpumpum. Drumpumpumarji so bili veliki kot človeška roka. Izgledali so kot ptičja jajca s poprom na glavi.

Ptička Nogavička je bila z nogama priklenjena na tla z verigama iz kovine. A to je ni zadržalo pred pobegom. S superperesom je razbila verige kot za šalo ter odletela do doma. Prišla je v minuti. Morala je opraviti potrebo, a namesto bele snovi je prišla ven majhna jajčka.

Hotela si jo je ogledati od blizu, ko jo je nekaj udarilo po glavi. Zbudila se je in ugotovila, da so bile to le sanje, saj ni imela nobenih supermoči. Bila je le navadna taščica.

Jakob Bezgovšek, risba: Julija Voga

Superpero

Nekega sončnega poletnega jutra sva se z bratcem zgodaj zbudila, ker sva vedela, da naju čaka izlet z babico in dedkom. Hitro sva pozajtrkovala in odšla do njiju.

Nik in dedi sta šla po avto, medve z babico sva napolnili košaro za piknik. Potem smo se odpeljali proti Velenjskemu jezeru. Ko smo prispeli na cilj, smo razgrnili odejo za piknik. Iz košare smo vzeli rogljičke. Jaz sem šla jest rogljiček bližje jezeru. Tedaj je do mene priplaval prečudovit labod, ki je znal govoriti. Podaril mi je posebno pero – superpero. Povedal mi je, da bo vse, kar bom narisala z njim, postalo resnično.

Zahvalila sem se mu tako, da sem mu narisala ribo. Pospravila sem pero v nahrbtnik. Moj brat je želel narisati svojo najljubšo igračo. Videl me je, kako sem pero pospravila v nahrbtnik, zato me je vprašal, ali si ga lahko izposodi, da si bo narisal igračko. Seveda sem mu dovolila, vendar sem mu tudi povedala, da bo narisana slika postala resnična. Narisal jo je in res je postala resnična.

Ko mi je vrnil pero, sem zaslišala, da se nekdo utaplja. Takoj sem s peresom narisala reševalni obroč z vrvjo in ga vrgla utapljajoči se osebi ter jo potegnila na kopno. Reševalci so se spogledali, ko mi je to uspelo, in se zahvalili. V zahvalo so mi podarili sladoled za vse štiri.

Ko smo pojedli sladoled, sva se z Nikom šla žogat z njegovo žogo. Nik jo je hotel ujeti, a mu je ušla v jezero, on pa je padel po tleh. V tistem trenutku sem vzela superpero in narisala obliž za njegovo rano na kolenu. Nik je postal tudi užaljen, saj je to bila njegova najljubša žoga, ki jo je imel. Jaz pa sem mu hitro narisala novo še lepšo žogo, na kateri so bili naslikani kužki. Kasneje sem narisala psička in povodec.

Babici in dedku sva obljubila, da ne bova šla predaleč. S psičkom sva hodila po travi. Ko je zagledal mucu, je stekel za njo. Takrat sem iz žepa potegnila superpero in z njim narisala kost. Psiček nama je takoj začel slediti, saj je bil zelo lačen. Ko je on jedel, smo razmišljali, kako bi mu bilo ime. Nato sem se spomnila imena Čili. S peresom sem narisala ovratnico, na kateri je pisalo Čili.

Z babico, dedkom, Nikom in s Čilijem smo vse pospravili in se odpravili proti domu. Doma sem mamici in atiju pokazala Čilija in povedala o vsem, kar se mi je zgodilo. Kasneje sem narisala nekaj, kar potrebujem za svojo odlično domišljijo – zelo poseben papir.

Tega dne s starimi starši in z Nikom ne bom nikoli pozabila, ker sem v dar dobila tako posebno darilo – superpero. Zvečer, ko sem šla spat, sem zaspala nasmejana.

Larisa Videc

Risba: Miha Leskošek

A pencil sketch of a town street with buildings and a banner. The drawing is done in a simple, linear style. On the left, there are several buildings with windows and doors. On the right, there are more buildings, some with decorative elements like a banner hanging from a pole. The street is a simple line leading into the distance. The overall tone is light and sketchy.

Superpero

V vasici živi Mihec Pihec, ki bi rad bil pisatelj, ko bo odrasel. Nekega dne, ko se je sprehajal, je videl, da je ptici odpadlo pero. Pobral ga je in vzel domov. Začel je pisati, ampak ni imel idej, kako bi se nadaljevalo. Naenkrat je pero začelo samo od sebe pisati. Ko je nehalo, je Mihec prebral zgodbo in osupnil. Bila je odlična.

Vzel je zgodbo in šel do svoje prijateljice Tinke Pinke. Prebrala je in ga vprašala, kje je dobil idejo. Povedal ji je o super peresu in jo odpeljal k sebi domov. Ko sta prišla, je superpero že pisalo novo zgodbo, katere glavna oseba je bil deček. Mihec mu je dal ime Pukec Smukec. Z njim je odraščal in preživljal hude dneve. Nekega dne je v Mihčevo sobo priletela ptičica. Enaka je bila kot tista, ki ji je odpadlo pero. Pogledal jo je in videl, da ji na krilu manjka pero. Najprej je mislil, da pero ni njeno, potem sta ptičica in pero začela žareti. Takrat je vedel, da je superpero njeno. Dal ji ga je in kot povračilo mu je ptičica dala drugo pero.

Odletela je in Mihec je začel pisati zgodbe. Postal je odličen pisatelj. To zgodbo je povedal svojim otrokom, oni pa so jo nadaljevali. Še dandanes lahko kje slišiš zgodbo.

Lana Dornik

Risba: Urh Ozimek

Pomanjšal sem je na pet centimetrov

V času starega veka se je rodil deček. Miloslav mu je bilo ime. Bil je nenavaden dojenček, če se mu je kaj zgodilo, se je, namesto da bi jokal, smejal.

Za šestnajsti rojstni dan je šel v mesto Limun. Tam se je najraje dobival s prijatelji. Šel je v bar Zvezda, kjer so mu postregli nenavaden napitek. Kasneje tisto noč so ga začele boleti mišice. Ko se je zjutraj zbudil, je opazil, da mu je najljubša pižama s sovico nenavadno prevelika. Pogledal se je v ogledalo in bil je precej manjši.

Najprej se mu je zdelo, da se manjša zaradi starosti, a je na Googlu prebral, da to pri njegovih letih ni možno. Čez teden je to že uhajalo izpod nadzora, na koncu je bil velik le še pet centimetrov. S težavo se je zaupal mami, ki mu je šla iskat primerna oblačila, da je sploh lahko bil oblečen.

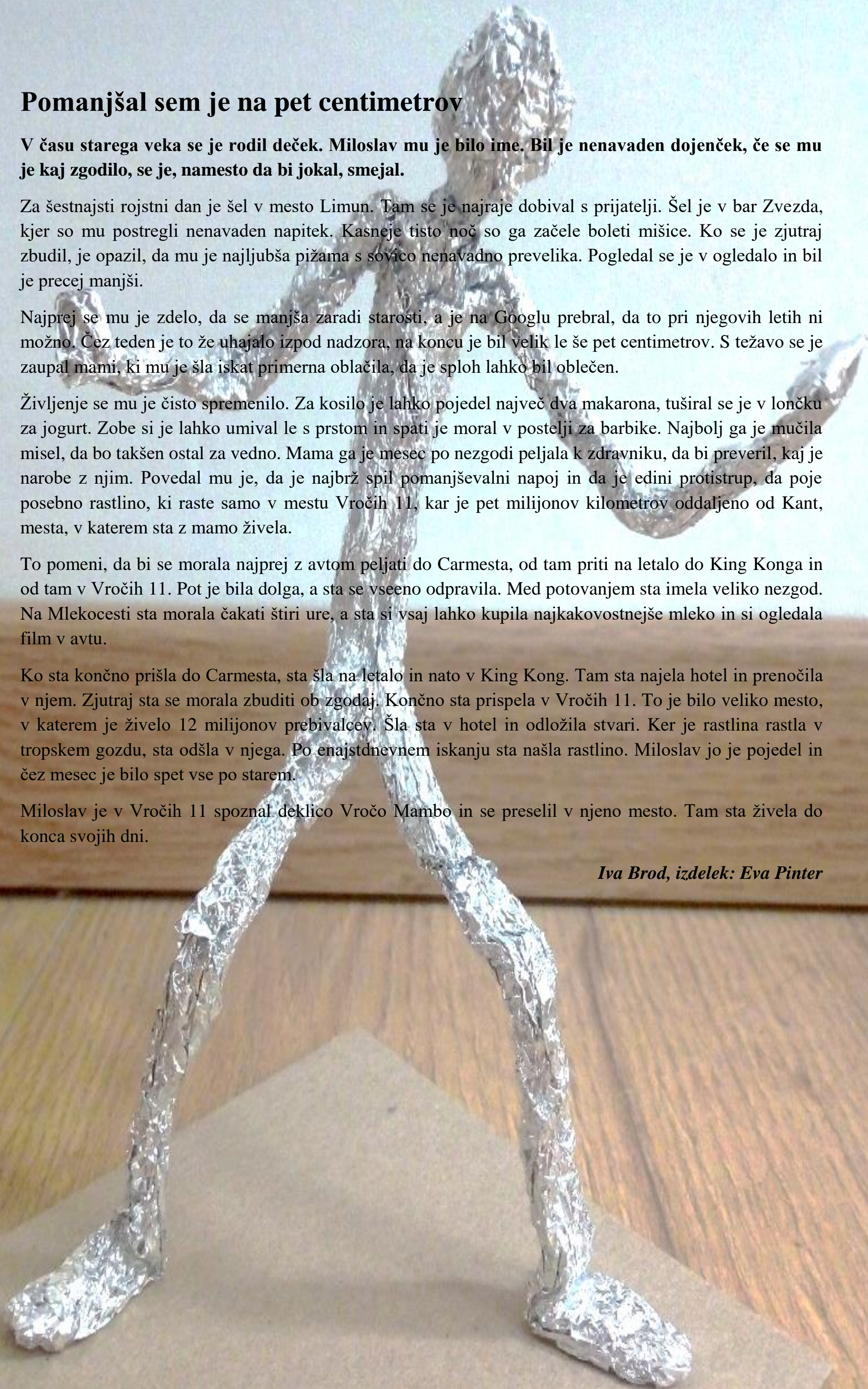
Življenje se mu je čisto spremenilo. Za kosilo je lahko pojedel največ dva makarona, tuširal se je v lončku za jogurt. Zobe si je lahko umival le s prstom in spati je moral v postelji za barbike. Najbolj ga je mučila misel, da bo takšen ostal za vedno. Mama ga je mesec po nezgodi peljala k zdravniku, da bi preveril, kaj je narobe z njim. Povedal mu je, da je najbrž spil pomanjševalni napoj in da je edini protistrup, da poje posebno rastlino, ki raste samo v mestu Vročih 11, kar je pet milijonov kilometrov oddaljeno od Kant, mesta, v katerem sta z mamo živela.

To pomeni, da bi se morala najprej z avtom peljati do Carmesta, od tam priti na letalo do King Konga in od tam v Vročih 11. Pot je bila dolga, a sta se vseeno odpravila. Med potovanjem sta imela veliko nezgod. Na Mlekocesti sta morala čakati štiri ure, a sta si vsaj lahko kupila najkakovostnejše mleko in si ogledala film v avtu.

Ko sta končno prišla do Carmesta, sta šla na letalo in nato v King Kong. Tam sta najela hotel in prenočila v njem. Zjutraj sta se morala zbuditi ob zgodaj. Končno sta prispela v Vročih 11. To je bilo veliko mesto, v katerem je živelo 12 milijonov prebivalcev. Šla sta v hotel in odložila stvari. Ker je rastlina rastla v tropskem gozdu, sta odšla v njega. Po enajstdnevnem iskanju sta našla rastlino. Miloslav jo je pojedel in čez mesec je bilo spet vse po starem.

Miloslav je v Vročih 11 spoznal deklico Vročo Mambo in se preselil v njeno mesto. Tam sta živela do konca svojih dni.

Iva Brod, izdelek: Eva Pinter

Pomanjšala sem se na pet centimetrov

Zjutraj sem se zbudila kot vsako jutro. Bila sem zaspana in ni se mi dalo iti v šolo. Takoj zatem mi je zazvonil telefon. Bila je moja prijateljica. Napisala mi je, da ima zame spet znanstveno presenečenje. Vzkliknila sem, da mi bo to polepšalo dan.

Prišla sem v šolo in sedla v klop. Prijateljica me je čudno pogledala ter mi zašepetala, naj po pouku pridem k njej. Bila sem navdušena, a me je hkrati njen pogled malo prestrašil. Bilo je konec pouka in šli sva k njej domov. Vstopili sva v njeno sobo, ki je izgledala kot laboratorij, saj je ljubila znanost. Povedala mi je, kaj bova počeli.

Na njeno idejo sem se začela smejati, čeprav se mi je zdelo čudno, saj se ona ni smejala. Pogledala sem jo, bila je resna. Počasi sem se nehala smejati in jo poslušala. Njena ideja je bila res odštekana, saj je rekla, da bi me lahko pomanjšala na pet centimetrov. Zdelo se mi je nemogoče. Ampak je začela govoriti zelo resno.

V roko mi je dala uro, ki je imela rdeč in moder gumb. Povedala mi je, da je rdeč gumb za pomanjšavo ter moder, da dobiš nazaj lastno velikost. Vmes mi je tudi povedala, da imam samo per ur, da se spremenim nazaj.

Pritisnila sem rdeč gumb. Naenkrat se sem uči in vse se mi je zdelo sem jih pomela in jih spet spremenilo. Še naprej je Nato sem zavpila: centimetrov!«

pogledala in mi nakazala, uživam in da se kmalu

Najprej sem šla v tovarno ogromen bonbon oziroma za sem prišla ven, sem zagledala kljub temu so bile manjše od od mene. Naenkrat so me

Opazovala sem celo miši v sem, da je res zabavno biti

Zakričala je, da bo moje starše skrbelo, kje sem, in kako si zamišljam, da bom hodila v šolo... Nato me je objela in stekli sva v mesto. Pregledali sva vse smetnjake, a ure ni bilo nikjer. Prosjačila sem jo, ali lahko naredi novo. Rekla je, da bo

mi je začelo vrteti, odprla ogromno. Še enkrat odprla, a nič se ni bilo vse ogromno. »Velika sem pet Prijateljica me je naj odidem ter vidiva.

bonbonov in ukradla normalne ljudi majhen. Ko mravlje, ki sploh niso bile majhne. A mene. Začela sem se jim smejati, ker niso bile večje začele vleči, a na srečo sem jim zbežala.

njihovih luknjah. Res so bile čudne. Ugotovila majhen, zato sem se odločila, da bom vrgla uro v mestni koš.

Minile so že tri ure. Šla sem domov. Starša me nista opazila, saj sta mislila, da sem na plesnih vajah. Odšla sem povedat prijateljici novico, da bom ostala majhna. Ko sem prišla k njej, me je najprej vprašala, kje imam uro. Povedala sem ji zgodbo.

Zakričala je, da bo moje starše skrbelo, kje sem, in kako si zamišljam, da bom hodila v šolo... Nato me je objela in stekli sva v mesto. Pregledali sva vse smetnjake, a ure ni bilo nikjer. Prosjačila sem jo, ali lahko naredi novo. Rekla je, da bo poskusila.

Morala je pohiteti, saj sem imela samo še dvajset minut. Naredila je novo uro, a če me je želela spremeniti, je morala tudi sebe pomanjšati. Tako se je pomanjšala in me prijela za roko ter pritisnila moder gumb. Veselila sem se in ji rekla hvala ter se odpravila domov.

Bila sem zelo utrujena, kot bi res prišla s plesnih vaj. Objela sem starša ter si mislila, da moram vedno poslušati navodila in se zanesti na prijateljico.

Iva Šolar

Lina Jakopič

Zrasel sem za pet metrov

Živijo! Moje ime je Vladimir. Sem čisto navaden fant najstniških let. No, ja, ne ravno. Točno pred enim tednom zvečer sem bil zares lačen. Pojedel sem vse, kar sem videl, čeprav je bil to stol ali hladilnik. Tisti večer staršev ni bilo doma, zato sem si dal duška.

Naslednje jutro sem vstal iz postelje in se zelo močno zaletel v strop. Zdelo se mi je, kot da sanjam. Uščipnil sem se v roko in dojel, da je vse res. Zrasel sem za meter, s tem sem se žal moral sprijazniti. Pet dni sem neprestano rasel po meter na dan. Bil sem tako velik, da sta morala starša podreti streho hiše samo zaradi mene. Tako sem lahko hodil pokončno.

Napočil je ponedeljek, ko sem moral v šolo. Bilo me je strašansko strah, kaj bodo mislili moji sošolci. Bil sem prav prijetno presenečen. Ko sem stopil v razred, so me najprej vsi tiho opazovali, nato so pritekli k meni in me začeli spraševati, kako je prišlo do tega. Zgodbo sem jim povedal od A do Ž.

Ko sem naslednji dan prišel v šolo, sem se začudil svojim očem. Videl sem svoje sošolce. Ti so bili iste velikosti kot jaz. Prosil sem svojega najboljšega prijatelja, naj me uščipne, da se prepričam, ali sanjam. Ko me je uščipnil v roko, sem se zbudil v svoji domači hiši, ki je imela streho. Takoj sem odhitel v kuhinjo in najbolj razburljive sanje v življenju povedal svoji družini.

*Kaja Teršek
Risba: Sara Salobir*

Zrasel sem za pet metrov

Živijo, ime mi je Matevž in hodim v 4. razred osnovne šole. Nekega dne, ko sem se zbudil, sem videl, da sem zrasel za pet metrov.

To sem takoj šel povedat in pokazat staršem in oni so me takoj odpeljali k zdravniku. Ko smo prišli tja, me je medicinska sestra odpeljala v neko sobo. Kmalu je prišel zdravnik in me pregledal ter rekel, da imam hudo bolezen, ki se lahko popravi samo z operacijo, ki je zelo draga. Zato smo naredili spletno stran, kjer so lahko ljudje darovali denar.

Čez en teden smo pogledali to spletno stran in ugotovili, da imamo dovolj denarja za operacijo. Takoj smo poklicali zdravnika. Datum operacije je bil naslednji teden.

Naslednji dan so me v šoli vsi zafrkavali, ker sem tako velik. Potem smo pri športni vzgoji igrali košarko in so vsi hoteli biti z mano v ekipi, ker sem z lahkoto zadel koš.

Prišel je dan, ko sem moral iti na operacijo. Zjutraj sem se zbudil zelo zgodaj in odšli smo v bolnico. Starši so me počakali v čakalnici, medtem ko so me operirali. Po operaciji sem moral cel dan počivati. Po operaciji sem se moral ponovno naučiti hoditi in jesti. Po nekaj tednih mi je uspelo. In spet imam normalno življenje.

*Lana Zeme Gaber
Izdelek: Mija Zdouc*

Zrasla sem za pet metrov

Danes sem se zbudila, pojedla palačinke s čokolado in ko sem sedela na sedežni, sem v sebi začutila nekaj čudnega. Rasla sem in rasla in ...

Moja glava je pokukala skozi streho in sedežna je bila zame velika kot robnik na cesti. Mama in oče nista vedela, kaj se dogaja. Šla sem na travnik in cvetlice so bile čisto potisnjene v zemljo. Ko sem šla v park, so se mi vsi odmikali, kot da imam koronavirus, in še v drevesa sem se zaletela.

Spat sploh nisem mogla, saj je bila postelja premajhna. Morala sem iti spat v klet. Tam je bilo mrzlo in temačno. Strah me je bilo. Ko smo se peljali z avtom, me je zelo zeblo v glavo, saj je gledala skozi strešno okno. Ko sva se s prijateljico družili, je sploh nisem slišala, ko je kaj rekla, zato sva se morali pogovarjati po telefonu.

Najbolj smešno je, da sem imela telefon tako velik kot televizija. A da se ne bom ves čas pritoževala – ta velikost ima tudi eno prednost – ko mi mama kaj naroči, je sploh ne slišim.

Dnevi so minevali in jaz sem bila še kar velika več kot pet metrov. Bilo mi je dolgčas, saj se ni nihče družil z mano. Mama in oče sta ves čas hodila v trgovino in me hranila, ker sem bila tako zelo lačna. Moj dan je potekal tako, da sem se zbudila, pojedla zajtrk, se igrala, pojedla kosilo, počivala, pojedla večerjo in šla spat. Peljali smo se proti Ljubljani in oči je malo prehitro vozil. Mama in brat tega sploh nista opazila. Peljali smo se in peljal in booom ...

Zbudila sem se in ugotovila, da sanjam. Bila sem zadihana in strah me je bilo, saj je bila črna noč. Po teh sanjah še dolgo nisem zaspala. Vedno sem si želela, da bi bila velika, ampak zaradi teh sanj sem zdaj zadovoljna, da sem majhna, saj ko sem bila velika, so se vsi odmikali od mene.

Neža Čepin

Izdelek: Tai Kotnik

Denar raste

Včeraj popoldne sem igral igrice. V sobo je prišla mama. Rekla je, da gremo k babici. Obuli smo se in preden smo odšli, sem vzel žogo za psa.

Psu sem pri babici metal žogo. Naenkrat je odšel v gozd in jaz sem odšel za njim. Klical sem ga in klical, ampak ni hotel priti nazaj. Odpeljal me je do drevesa z veliko denarja.

Izza enega od dreves je skočil škrat Pigo. Rekel mi je, da si lahko nabere, kolikor denarja hočem, a ne smem nikomur povedati.

Nekega dne

sem sam odšel do trgovine in kupil veliko hrane, oblačil, za mamo sem kupil torbico in za očeta nov avto. Prišel sem domov. Starša sta me vprašala, kje sem dobil toliko denarja. Zlagal sem se, da sem zadel glavno nagrado.

Naslednji dan smo odšli spet do babice. Zlagal sem se, da grem na sprehod, ampak sem nameraval oditi do drevesa z denarjem. Starša sta mi skrivaj sledila, da ju nisem vedel. Ko sem nabiral denar iz drevesa sta me ustavila in vprašala, kaj je to.

Vsi skupaj smo nabrali denar in odšli ter se nikoli več vrnili. Nato sem v šoli dobil nov vzdevek – Bogataš.

Tijan Božič
Risba: Klara Kavzer